

LÄNSBERG, OTTO

Vad som nu är och vad som skall ske härefter.

Göteborg : Evang. bokförl.
1918

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Text
Närheljps
Om

Vad som nu är
och
Vad som skall ske härefter.

Upp. 1 : 19

Av

Otto Länsberg.

50 öre

Rekvireras hos
Författaren, adr. Uddevalla,
eller
Evangeliska Bokförlaget, Djurgårdsgatan 17,
Göteborg.

Kungl. bibliotek

0 0000 000135493

Uad som nu är
och
Uad som skall ske härefter.

Upp. 1 : 19

Av

Otto Länsberg.

GÖTEBORG 1918.

WENNERHÖLM & BÉWES TRYCKERI

Vad som nu är
och
Vad som skall ske härefter.

Upp 1 : 19.

Förord.

Efter många års bibelstudium, och efter att hava läst åtskilliga utläggningar över bibelns sista bok, har jag känt mig manad att själv skriva några rader, och genom dessa återgiva de tankar, som mer och mer klarnat för min egen själ; och har jag känt det både som en plikt och förmån att få delgiva dessa åt andra, som ock intressera sig för en rätt uppfattning av Guds ord, ej minst när det gäller uppenbarelsboken. Det viktigaste av allt, när det blir fråga om att undervisa andra om vägen, är, att man känner den själv; så ock när vi dela sanningens ord med våra bröder, att vi då, upplysta av sanningens ande, giva dem Guds tankar, ej våra egna eller andras. Så är då min bön till Gud om hans Andes ledning vid utgivandet av detta arbete, att, om möjligt, bara Hans vilja må ske, och Hans sanning, Hans tankar meddelas läsaren.

Författaren.

Innehållet i Uppenbarelseboken delas av dess författare i tvenne huvudmoment, 1) Det som nu är, 2) Det som härefter skall ske; se 1 : 19.

Första kapitlet utgör ett preludium till 1:sta avdelningen, som omfattar de fyra första kapitlen.

Jesu lärjungar förmådde ej mottaga hela uppenbarelsen, medan han själv var med dem. Men han lovade dem att sedan Hugsvalaren kommit, skulle denne leda dem till *hela* sanningen. Och uppenbarelseboken är själva slutstenen i den tempelbyggnad, som vi kalla *Guds ord*; därför den utomordentligt allvarliga varningen i kap. 22 : 18—19.

Av kap. 1 : 1, framgår, att Jesus själv mottog denna uppenbarelse av sin fader för att därigenom hålla sina lärjungar underrättade om tillståndet i Guds församling under *hela* den evangeliska tidsåldern; så ock *sättet* att bliva bevarad i sanningen, trots alla möjliga villfarelser. Den andra avsikten är att hålla dem vakna och väl underrättade om tilldragelserna *omedelbart* före, och *under* hans andra tillkomelse. Låt oss tänka på, att hela boken är en *uppenbarelse*, och ej som satan och hans eftersägare så ofta påstå — en »hemlighet». Naturligtvis är det med denna del av »ordet» som med allt det övriga enl. 1 Kor. 2 : 14—15.

Att Guds mening var, att bokens innehåll skulle kunna fattas och efterlevas av hans barn, framgår ju tydligt av kap. 1 : 3. Huru skulle någon kunna sägas vara »salig» genom att läsa, eller höra läsas en bok, som ej kan förstås? Eller huru kan någon »taga vara på vad däri är skrivet», om han ej begriper innehållet? Det står ju ock, att Gud gav Jesus uppenbarelse för att han skulle *visa sina* tjänare, vad som snart (eller plötsligt) skall ske. (Se 1 : 1; 22 : 6, 7, 10.)

Av själva hälsningen (1 : 4—6) få vi veta, att både Fadern, Sonen och den Helige Ande medverkat i delgivandet av vad som »då var» och »därefter skulle ske». Nya benämningar på Gudomspersonerna möta oss här. Fadren kallas »honom som är och som var och som skall komma» (bättre »kommer att vara»). Den Helige Ande kallas »de sju andar», och längre fram i boken »sju ögon», och »sju eldbloss» (5 : 6, 4 : 5). Närmast oss såsom människor kommer hälsningen från Jesus Kristus, med de välsignade titlar han bär, vilka alla tillsammans tala om den *fulla* återlösningen, som den »gamle av dagar» i sin eviga kärlek berett åt var och en, som tror. (Se Mt. 1 : 21; Joh. 1 : 29; Kol. 1 : 18; Up. 5 : 9, 10).

Utropet »Se han kommer med skyarne» i 7:de versen utgör bokens *huvudtema* och är ett återljud av Mt. 24 : 30, 31 och 1 Tess. 4 : 15—17, som förverkligas, dels i kap. 6 : 16, 17, och dels i 14 : 14—16. Detta är den tillkommelses *uppenbarelse*,

vars *slutakt* börjar med 14 : 17—20, och slutar med 19 : 11—14, 19—21. Om denna slutakt talar Paulus i 2 Tess. 1 : 6—10 och kallar den i 2 Tess. 2 : 1—12 »Herrens dag». Gud fader stadfäster i v. 8, vad som säges i vers 7, och härmed är själva *inledningen* till uppenbarelsesboken avslutad.

Vi få sedan veta *var* Johannes *var*, då han mottog den himmelska synen, och *varför* han *var* där. Ävenså att han i likhet med Paulus (2 Kor. 12 : 1—4) kom i andehänryckning, för att, obehindrad av materien, kunna fatta och sedan meddela den utomordentliga uppenbarelsen. Huru väl för oss att Johannes blev tillsagd att skriva upp, vad han fick se, så det kunde förvaras, och komma alla heliga under den nuvarande tidsåldern i händerna. »Bedrövelsen» i v. 9 är den samma, som nämnes i kap. 7 : 14, oaktat den där kallas den *stora* bedrövelsen. (Se Ap. 14. : 22 och 2 Tim. 3 : 12). Det fanns redan nu *många* församlingar; men Guds mening var att låta de sju, som särskilt nämnes i v. 11, framställa en spegelbild på tillståndet inom hela Guds församling, ej blott för *den* tiden, utan hela den tid, som ligger mellan församlingens uppkomst och Kristi andra tillkommelse. Visserligen kan ur kyrkohistorien framletas en utveckling, som till en viss grad berättigar den s. k. historiska tolkningen av de sju sändebreven. Det låter sig dock svårligen tänkas, att församlingen genomlevat någon period, som kunnat kännetecknas *enbart* av det tillstånd, som rådde i Efesus, eller Sardes, Filadelfia eller Laodicea. Det talas ju också

i nästan alla breven om Jesu tillkommelse.

Johannes fick först se de sju församlingarne under bilden av sju ljusstakar, och därefter sin förhärlijade mästare, vars utseende var så imponerande majestätiskt, att lärjungen föll ned såsom död vid hans fötter. Genom att Jesus lägger sin högra hand på Johannes, fick denne liv igen och blev underrättad om, att han som varit död, levde, och skulle leva i evigheternas evigheter; samt att han nu, (sedan djävulen besegrats enl. Hebr. 2 : 14), hade nycklarna till döden och dödsriket. Johannes hade genom sin andehänryckning och genom att nu få *se* Jesus, och bliva vidrörd av hans högra hand invigts till den utomordentliga uppgiften att teckna församlingens historia, och de världsomfattande tilldragelser, som skulle tima mot slutet av den kristna tidsåldern. Det förra under rubriken, »Vad som nu är,» och det andra under rubriken, »Vad som härefter skall ske.» Genom att fasthålla dessa tvenne fakta, blir det lättare för oss att skilja på, vad som hör till *nutid* och *framtid*. Försummelsen härav har föranlett oriktiga tolkningar av den för övrigt så tydliga framställningen. Att Herren Jesus håller de sju stjärnorna, församlingsföreståndarne (änglar eller sändebud) i sin högra hand, utgör för alla dessa i alla tider en säker grund till fullkomlig trygghet.

Andra och tredje kap. återgiva ett porträtt av var och en av de sju församlingarne. I fem av de sju breven återfinnes uttrycken: »Jag känner dina gärningar»; och i *alla* förekommer löftet om vedergällning åt »den, som vinner seger;» och uppmaningen

»den som har öra han höre, vad Anden säger till församlingarne.»

I *Efesus* fanns verksamhetslust, ståndaktighet, renlärlighet, församlingstukt, gåvan att pröva andar, och nåden att lida för Jesu skull. Men den *första* kärleken fattades; och detta var så ödesdigert, att, där est ingen sinnesändring gjordes, skulle ljusstaken flyttas från sin plats. Själva staden *Efesus* lades i ruiner i 13:de århundradet av turkarne, och ligger öde ännu i dag.

I *Smyrna*församlingen var det svår förföljelse för Jesu skull; lekamlig fattigdom och försmädelse, förorsakad av medlemmar från satans synagoga. Vem som kastar de heliga i fängelse få vi veta i kap. 2 : 10, och att satan har synagogor, i 2 : 9 och 3 : 9. Lidandet för Jesu skull komme att fortsätta i *Smyrna*, men som en uppmuntran till ståndaktighet, ger Herren det välsignade löftet om livets krona åt den, som hölle ut intill döden. Betecknande är det, att *Smyrna* är ännu i dag en betydelsefull stad i Mindre Asien med 250,000 invånare; och evangelii ljus brinner där ännu. Hälften av dess nuvarande invånare sägas vara kristna.

Staden *Pergamus* var uppfylld med avgudatempel, och den romerska käjsarkulten hade där sitt huvudsäte, vadan staden säges vara en plats, där »Satan hade sin tron». Det oaktat fanns där en Guds församling, vars lärare var trogen sitt kall, men slapp, när det gällde att skydda församlingen gent emot villoandar. A ena sidan höll härsklystnaden (= ni-

kolaiterna) på att vinna insteg, och å andra sidan en syndig tolerans (= Balaams lära, se 4 M. 31 : 16, 2 Pet. 2 : 14—16 och 2 Kor. 6 : 14, 17, 18). Ehuru församlingsläraren för *egen* del var oskyldig, var han dock ansvarig för det, som opåttalt fick florera bland medlemmarne. Jesus säger också, att därest ingen sinnesändring i nämnda fall skedde, måste Han själf ingripa och stävja ofoget.

Komma vi så fram till Tyatira. Här möta kärleks- och troshandlingar, samt *uthållighet* i tjänandet. Ja, t. o. m. en *tillväxt* i det goda. Allt är väl — dock, plötsligt ändras tonen, och ett beklagligt »men» inleder uppmärksamheten på den alla tider så gängse efterlåtenhetssynden. I detta fall var det en kvinna, som föregav sig vara profetissa, och för den skull lyckades vinna mer än vanlig uppmärksamhet.*) I likhet med hennes namne i G. T. tjänade hon djävulen genom att förleda till otuktssynden, skökoväsendet, och ätandet av det, som offrats åt avgudar. (Se 1 Kon. 16 : 31, 1 Kor. 6 : 9—20, 10 : 19, 20). Föreståndaren torde ha lyckats hålla sig ren, och jämte honom några av medlemmarne, enl. 24 v. (3 : 4). Oansvarig var han dock ej för sin efterlåtenhet. Vi finna här, att Satan också har »djupheter» att bjuda på, och att han just därmed lyckas förvillan några av Herrens tjänare. Herren skall dock på ett eller an-

*) Märk det kvinnliga ledarskapet inom teosofien, spiritismen och christian science: fruarne Tingley, Blavatsky, Bessant och Eddy.

nat sätt hemsöka den skyldige (v. 22, 23). Där staden Tyatira stått, ligger nu staden Akhissar med omkring 9,000 invånare. Några kristna finnas där.

I Sardesförsamlingen härskade en dödande sömnaktighet. Intet erkännande höres från Jesu läppar, men väl en allvarlig maning till ett uppvaknande, och tillvaratagande av de medlemmar, som hålla på att dö. Därjämte en förebråelse för slapphet i vandan, och en allvarlig hotelse om en obehaglig överraskning, försåvitt ingen ändring skedde. Sardes var en blomstrande stad, där den rike Krösus hade sitt storslagna residens. Rikedom för med sig yppighet och veklighet, och ett utsvävande levnadssätt. Staden är för länge sedan förvandlad till en hop ruiner

Vi dra en lättnadens suck, då vi komma in i Filadelfiaförsamlingen. Visserligen mötas vi ej där av pomp och ståt och yttre elegans. Men anden i vårt bröst finner en ljuv vila, och hjärtat efterlängtnad ro, efter besöken i Pergamus och Tyatira. På talarstolen framträder en anspråkslös personlighet, men när han börjar tala, förnimmes en Andens susning, och hungriga själar mättas av livets bröd. De törstiga få vatten ur livets källa, och »Ordet» har fått sin rätta plats, Herrens »namn» till ära. Vi vore färdiga att säga: Herre, här är oss gott att vara. Som man väl kunnat tänka, ha några från Satans synagoga även här sökt innästla sig, men utan vidare framgång. De nödgas i stället falla till föga, och erkänna att predikanten, församlingsläraren, om än så svag, är föremål för Jesu synnerliga kärlek och omvårdnad. (Se vs. 9—10). Därpå upp-

muntras han av sin Herre genom löftet om att bli frälst ur en hela världen omfattande prövningstund, och genom påminnelsen om hans snara (eller plötsliga) ankomst. Ingen anmärkning. Staden Filadelfia, vars grundläggare, konung Attalus II Filadelfus var, heter i dag Alla—Scher = Guds stad. Kristen gudstjänst firas där i flera kyrkor. Men om den ursprungliga församlingen säger historien just ingenting.

Efter ett njutningsfullt besök i Filadelfia, föras vi av vår gudomlige ledsagare fram till Laodicea. Som *han själv* ej längre får träda inom dess församlingsmurar, än mindre vara i dess *mitt*, nödgas vi med honom stanna utanför. Men han, som väl känner tillståndet inom varje Guds församling på jorden, ger oss en inblick i förhållandena även här. I likhet med Sardesförsamlingen, har vår utestängde Herre icke ett ord av erkännande att skänka Laodiceaförsamlingen, eller dess lärare. Det oaktat har han ej ännu lämnat den, eller givit upp allt hopp om räddning. Full av medlidande beskriver han uppriktigt, hurudan ställningen är. Ljumhet, skenväsen, rik i självtillräcklighet, men utsägligt fattig i verkligheten. Att *Han* utestängd och förbisedd, likväl står vid dörren och klappar, är väl ett slående bevis för hans obeskrivliga kärlek till församlingen, även då denna är allt annat än vad den borde vara; samt en grundlig tillrättavisning för alla, som (vare sig ledare eller efterföljare) handla annorlunda. Kan församlingen såsom ett helt ej räddas, trots alla varningar, erbjuder Jesus var enskild medlem,

som vill öppna för honom sitt hjärta, sitt sällskap och sin bevarande nåd. Laodicea, som låg strax öster om Kolosse, ligger sedan ett halvt årtusende tillbaka fullkomligt öde. I den lilla by, som finnes i närheten av de vidsträckta ruinerna, finnas inga kristna.

Innan vi lämna denna detaljerade teckning av den kristna församlingens liv och erfarenheter under alla tider, intill hennes möte »med Herren i luften,» måste vi egna vår uppmärksamhet åt de härliga löften, som i varje brev givas åt »den som vinner seger.» I kap. 2:7 heter det: »åt honom skall jag giva att äta av livets träd, som står i Guds paradis.» Ej allenast vad som förlorades genom Adam, utan vida mer — i *Guds* paradis. (Se 22:2, 14), Äta av livets träd utan något förbud, och utan fruktan för någon död! Saliga lott! Härliga, ljusa framtid!

I v. 17, läsa vi: »åt honom skall jag giva av det fördolda mannat; och jag skall giva honom en vit sten och ett nytt namn skrivit på den stenen, ett namn som ingen känner utan den som får det.» En vit sten brukade givas åt den, som inför domstol förklarats fri och utan skuld. Likaså gavs en vit sten åt en härförare, då han segerhöljd, återvände från ett härnadståg. Så ock, när någon utnämndes till hedersborgare i en stad, erhöll han en vit sten som tecken därpå. Den vita stenen betecknar således: rättfärdiggörelse, segerkraft och medborgarskap: Alltså en stegring i löftenas innehåll. Ej blott få äta och leva befriad från faran att dö; utan därjemte tillförsäkras den *bättre* kosten vid konungens bord, och

t. o. m. att inröstas som hedersborgarare i den himmelska staden. Härliga löfte! Kunna vi väl upphöra att bedja: Herre gör mig till segervinnare. Hjälp mig att »hålla fast vid ditt namn,» och att ej förneka tron på dig, vad som än sker. Bevara mig för all villfarelse i lära och liv.

I vs. 26—28, möter oss ett säreget tillägg: »och intill änden troget gör *mina* gärningar;» men så ökas också innehållet i löftet högst väsentligt; »åt honom skall jag giva makt över hedningarne, och han skall styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl:» detsamma löfte som Jesus, själv fört fått av sin fader (Se 2 Ps. vs. 7—9). Och nu lovar han samma förmåner åt »den som övervinner och intill änden troget gör hans gärningar.» Ja än mer: han får »morgonstjärnan,» d. v. s. han får Jesus själv (Se v. 23 och 22 : 16). Han blir med i själva brudeskaran, som framträder under bilden av gossebarnet i kap. 12 : 5. Dessa äro de 144,000, som jämte Lammet framtråda i kap. 14 : 1—5, och som i kap. 19 : 7 verkligen kallas Lammets brud, och i 21 : 9 Lammets hustru. Talet om att *varje* sann kristen skulle vara med i brudeskaran håller icke stånd inför ordet. De etthundrafyrtiofyra tusen utgöra ju »förstlingen,» och äro friköpta ifrån jorden och människorna. De ha icke »orenat sig,» och »i deras mun har ingen lögn blivit funnen:» »De äro ostraffliga.» De göra »troget *hans* gärningar *intill änden,»* och därför utgöra de ett utvalt antal heliga, vilkas gärningar, »gjorda i Gud» äro för dem

det fina, skinande och rena linnet, den utvärtes pryd-
naden, vari de stråla i bröllopsalen (Se 19 : 8). Många
frälsta själar komma *nätt och jämt* in i riket enl.
1 Kor. 3 : 15. En mängd av dem, som väl kommit
in på vägen, ha, genom att ej bära frukt, blivit
skilda från Jesus, det sanna vinträdet, enl. Joh.
15 : 2, 6, och hamna i elden i stället för himlen.
Den som står, se till att han ej faller (Se vidare
Fil. 2 : 12. och 3 : 18—19). Ej allenast *bruden*
därframme vid brudgummens sida är salig, utan alla
som äro *bjudna* till Lammets bröllopsmåltid (19 : 9).
Helt naturligt utgöra gästerna det stora *flertalet* vid
detta, det största, härligaste och sista av alla bröllop.
Redan innan själva fästligheten börjar, utgår från
tronen en order till alla tjänare om att uppstämma en
lovsång till Guds ära, och ögonblickligen ljuder sången
liksom bruset av stora vatten och dånet av starka
tordön 19 : 5—7. En paus följer, och därpå höras de ett-
hundrafyrtiofyratusen uppstämma själva bröllopssången,
och »*ingen* annan kunde lära sig den sången»
14 : 2, 3. Det är brudens sång, en »*ny*» sång, lika
kraftig, som den förra, men mjukare och behagligare
för örat och hjärtat. Den var såsom när harpospe-
lare spela på sina harpor. O, min själ, jaga du
efter att känna Herren! Giv dig ingen ro med mindre
du får *full* förvisning om, att även du skall vara med,
om ej såsom brud, dock såsom bröllopgäst.

Vi återvända nu till löftena åt »den som vinner
seger.» I kap. 3 : 5 heter det: »han skall så bliva
klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans

namn ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min fader och inför hans änglar.» Att få vandra med Jesus i härlighetens värld, (v. 4) klädd i vita kläder, och med försäkran om att aldrig bli struken ur livets bok, se där förmåner, som väl må egga oss till uthållighet i striden, och vaksamhet i bönen, att vi må bevaras från att fläcka våra kläder eller somna med de övriga »som äro på väg att dö.»

Huru skönt att i v. 12 lyssna till det utomordentliga löftet: »Honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel» etc. Detta är ett inträde i det eviga riket »i rikligt mått». Se 2 Pet. 1:11, och får den som *så* inkommer, »full lön» enl. 2 Joh. v. 8.

Det största av alla löften givna, möter oss i v. 21. »honom skall jag låta sitta med mig på min tron» etc. Äro dessa löften givna i proportion till de frestelser och svårigheter, som i varje fall måste övervinnas? Det vill synas så. Ingen av de sju församlingarne intar en sämre ställning än den i Laodicea. Förmaningen till sinnesändring (bättring) åtföljes med eftertrycket »*med all flit.*» Hotelsen om skiljsmässa är förskräcklig. Jesus utanför dörren. Att under dessa omständigheter likväl bevaras, och vinna seger, fordras en synnerlig Guds nåd, och därför detta synnerliga löfte.

Lägg märke till att av de sju församlingarne är det endast två, som undslippa klander, och dessa tyckas vara både små och svaga. Alla de andra behöva göra sinnesändring. O, vilken varning för oss, och maning till att göra vår kallelse och utkorelse

fast. Vilken illustration till Jesu ord: Icke kommer var och en in i himmelriket som säger till mig, herre, herre. Finns det någon liknelse som talar allvarigare än den om de 10 jungfrurna? Halva antalet endast går in i brölloppssalen. Många börja i Anden men lykta i köttet. Huru behöva vi icke jaga efter att lära »känna Herren,» och så »löpa att vi må få lönen.» Måste *Paulus* säga: om jag så *skulle kunna* nå fram till uppståndelsen *från* de döda, huru mycket mera vi? (Fil. 3 : 11, (10—14). Ingenting är viktigare för oss än att noga och grundligt undersöka vår ställning till Kristus, och just för den skull äro dessa 7 sändebrev särskilt åt oss bevarade, att vi säkert må kunna utröna vårt förhållande till honom, och finna vägen fram till målet. Den som har öra han höre vad *Anden* säger *församlingarne*. Att *vandra* i Anden är vår säkra och enda räddning. (Gal. 5 : 16, 25.) Att bedja »i den helige Ande» och bevaras i Guds kärlek och förtrösta på »honom som förmår bevara oss från fall» hör ock till vår räddning. (Se Jud. vs. 20, 21, 23.) *Uthållighet* och *vaksamhet* i bönen är absolut nödvändigt. (Kol. 4 : 2.)

Vi komma nu till den *andra* avdelningen i den gudomliga uppenbarelsen, som avhandlar ämnet: »vad som härefter skall ske», vartill 4:de och 5:te kapiteln utgöra en storslagen inledning. Framställningen i 6 : 1—22 : 7 är enbart profetisk och gäller särskilt den tid, som inledes med den sjufaldigt förseglade bokens öppnande. Att denna bok ej öppnas förrän den är fullskriven, är lika säkert, som att Jesus-Lam-

met är den enda värdiga att öppna den. I denna andra avdelning märka vi *1:st* insegelns brytande och i samband därmed de världsomfattande tilldragelser, som beskrivas i kap. 6: 1—11: 14. *2:dra* Jesu tillkommelse och därmed sammanhängande världshändelser. (Kap. 11: 15—19: 9). *3:dje Uppenbarelsen* av hans tillkommelse, det antikristliga väldets störtande och det tusenåriga riket. (Kap. 19: 11—20: 6). *4:de* Sluthändelserna och den stora härliga fulländningen av Guds verk i den nya skapelsen. (Kap. 20: 7—22: 5). *5:te* Slutmärkningar. (22: 6—21).

En förnyad andehänryckning iståndsätter Johannes att mottaga nya uppenbarelser (4: 2). Han ser Gud fader själv såsom konung, omstrålad av och gömd i ett »otillgängligt ljus». Därnäst tjugufyra krönte äldste i vita kläder, vilka torde representera det såväl i gamla som nya testamentet förekommande tolvtalet sammanslaget. (Se kap. 21: 12, 14). I detta dubbla tolvtalet torde väl för övrigt alla inrymmas, som byggt på apostlarnes och profeternas grund. De fyra livsväsendena utgöra en representation av den övriga skapelsen (Se v. 7 och 5: 13). Alla dessas uppgift är, att ständigt upphöja och prisa Gud (vs. 8—11).

I 5:te kap. möter oss nya syner: Bokrullen, Lejonet — det slaktade Lammet, som hade sju horn (= med all makt) och sju ögon, det är Guds sju andar, genom vilka han är när de sina alla dagar intill denna tidsålders slut. I vs. 9—10 få vi höra en ny sång,* och av dess innehåll få vi veta, vad Jesus gjort *för* och *med* de frälsta, och *var* de

* Oriktigt återgiven i den gamla översättningen.

skola regera under de tusen åren. Därefter en änglasång till Lammets ära, och idenna sång instämmer slutligen »allt skapat i himmelen, på jorden, under jorden och på havet. De fyra väsendena säga här till sitt — amen, och de tjugofyra äldsta avsluta sången med helig tillbedjan.

Kommer så brytningen av de sju insegmenten i sju och följande kap. Lammets bryter det ena efter det andra, och vid vart tillfälle inträffa epokgörande och världsomfattande händelser. Vid brytandet av de första fyra, tjäna de fyra livsväsendena såsom en mellanlänk, och framkalla genom sina utrop — Kom, fyra olika hästar med var sin ryttare. Frågan är nu: Har något av dessa insegment ännu brutits? Svaret beror på, om bokrullen är fullskriven, och om så, när den blev det. Vi tro den ej ännu vara fullskriven, och att den »ändens tid» (Dan. 12 : 4) eller »ändan» enl. Mat. 24 : 6, 13, ännu ej inbrutit. Först sedan evangellum blivit predikat i *hela världen* till ett vittnesbörd för *alla folk* kommer »ändan» (Mt. 24 : 14). Krigslarm, och ytterliga rykten om krig skola höras. Folk skall resa sig upp emot folk och rike emot rike; hungersnöd och jordbävningar skola uppstå på den ena orten efter den andra, men *allt detta är allenast »begynnelsen»* till födslosmärtorna och *därmed* är ännu icke *ändan* inne, säger Jesus. Därpå uppmanar han sina lärjungar att icke förlora besinningen, när sådant sker. Varför skulle vi tro, såsom många hålla före, att det första insegmentet bröts för snart två tusen år sedan, i och med början av evangeliets predikan i världen? Eller att Jesus är den, som rider på den

vita hästen? När inseglen börja att brytas, sitter han vid boken, och den ena världstilldragelsen avlöser den andra, ej med något mellanrum av ett eller två tusen år, utan i snabb följd, och så, att varje vaken kristen skall kunna avläsa tidshändelserna (Se Luk. 21:31). Om den förste ryttaren betecknar en *god* makt, så ha vi att motse en makalös, men kort tid med framgång för Guds ord i *hela* världen, vartill de nuvarande enastående världshändelserna torde vara en nödvändig förberedelse. Ett är säkert, att en slags allmän mellanfolklig förbrödring, som saknar motstycke i historien, nu håller på att komma till stånd. Alla dörrar, i synnerhet i den s. k. stora hednavärlden, hålla på att öppnas på vid gavel, och det macedoniska ropet höres oftare och kraftigare än någonsin. *Nu* gäller det som aldrig förr, att Jesu lärjungar »vakna upp rätteligen» för att fullgöra sitt stora uppdrag och gå ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat (enl. Mar. 16:15 och Mat. 28:19).

Men under det denna världsmissionering går fram med stormsteg, är Satan i full verksamhet med att mobilisera och mönstra sina härar, därtill gynnad av världsfreden och den allmänna rösträtten. Kristus-hatet mognar i de djupa folklagren. Fiendskapen bryter ut som en orkan, och innan man vet ordet av, har det allmänna lugnet förvandlats till ett kaos av laglöshet och en hela världen omfattande osäkerhet. Det är ryttaren på den röda hästen, som farit ut och lyckats borttaga friden ifrån (hela) jorden. Kriget rasar, icke i vanlig mening vissa folk och nationer

emellan, utan den ene medborgaren lyfter svärdet emot den andra.* Osäkerhet överallt! Och åtföljes helt naturligt detta inbördes krig av en dyrtid, vars like aldrig förr varit: åtminstone inte med den omfattning som denna. Ryttaren på den svarta hästen för kommandot. Hack i häl spränger den fjärde ryttern fram åtföljd av sin vapendragare. Aldrig förr har döden och dödsriket haft så bråttom. Svärdet, hungersnöden, pesten och vildjuren på jorden förenade, åstadkomma en manspillan, som, likt en malström, slukar en fjärdedel av jordens inbyggare. Omkring 400,000,000 människor inbärgas av det omätliga dödsriket; och därpå följer en fruktansvärd paus, varunder omvälvningar eller störningar äga rum i de saligen hädansovnas värld; och hos dessa uppstår en undran, om inte den tid snart är inne, då de få gå att vara »när Herren för alltid.» Till svar, få de var sin vita fotsida klädnad, och tillsägelse att ännu en liten tid giva sig ro, till dess skaran av deras medtjänare, som skola få samma slags hädanfärd som de själva, blivit fulltalig.

Det femte inseglet har brutits, och tiden för det sjätte inseglets brytande hastar. Lammet med bokrullen i sina händer övervakar världshändelserna. Allt går såsom förut var sagt. Profetian *går* i uppfyllelse. Intet utebliver. *Bokstavlig* fullbordan, punkt för punkt. Den hitintills mest fruktansvärda storm

* Ett slående exempel härpå erbjudes i det nuvarande allmänna osäkerhetstillståndet och eländet i Ryssland.

bryter lös. Naturens krafter komma i svallning. Jorden bävar, solen svartnar, månen blir såsom blod, stjärnorna falla ned på jorden, himmelen viker undan, och berg och öar flyttas. Förskräckelse griper jordens inbyggare. Var och en söker gömma sig undan katastrofen. Hellre dö än träda fram inför Guds ansikte och drabbas av Lammets vrede. Naturligtvis drabbas endast de kristusfientliga elementen bland människorna av denna förskräckliga hemsökelse. Johannes ser nu (kap. 7) fyra änglar, som ha fått makt över jordens fyra vindar. Dessa fyra änglar, som dessutom fått sig givet att skada jorden och havet, stå bundna vid jordens fyra hörn, som mötas vid floden Euftrat, (se kap. 9 : 14) och kunna ej utföra sitt förstörelseverk, förrän de av den sjätte *basun-ängeln* lösas. Men när så sker, drabbas den gudlösa mänskligheten av en trefaldig hemsökelse, som kräver ytterligare omkring 400,000,000 individer, d. v. s. en tredjedel av de då på jorden kvarvarande människorna: (se kap. 9 : 18). Dock utan åsyftad verkan (v. 20, 21).

Vi återgå till kap. 7, och finna huru »Guds tjänare» tecknas med insegel på sina pannor. Genom denna teckning undkomna dessa den hemsökelse, som drabbar de *icke* tecknade, då femte *basun-ängeln* stöter i sin basun (se 9 : 1—6). Anmärkas må, att de 144,000 i 7:de kap. *icke* äro de samma, som de 144,000 i 14:de kap. De förra äro enbart av »Israels barns stammar,» under det de senare äro en utvald skara, friköpta från jorden och människorna, till en *förstling* åt Gud och Lammet. Dessa i 7:de kap. förena sig med den tallösa skaran, som kommer ur

alla folkslag och stammar och tungomål (7 : 9) och instämma i fröjderopet: »Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.» Så snart denna lovsång tystnat, falla alla änglar, som stå omkring tronen, de äldsta och de fyra väsendena, ned på sina ansikten inför tronen, och i helig tillbedjan giva Gud äran. Johannes får sedan genom en av de äldsta veta, *vilka* de i vita, fotsida kläder klädda äro, och *varifrån* de hava kommit, och *varför* de stå inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel, samt huru de i fortsättningen skola hava det. Lammet skall rikligen försörja dem, och Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon. En ljus och bekymmersfri, och njutningsrik evighet. Denna övermåttan glädjande syn avslutad, följas vi åt för att såsom åskådare iakttaga, vad som sker när Lammet bryter det sjunde och sista inseglet (kap. 8). Först uppstår en halv timmes tystnad i himmelen. Sedan överlämnas sju basuner åt sju änglar. En annan ängel lägger mycken rökelse till de heligas böner, på det gyllene altaret, och så uppstiger röken av rökelsen med de heligas böner inför Gud. Därefter kastas eld från altaret ned på jorden, och värkningarne härav visa sig i tordön, dunder, ljungeldar och jordbävning. Nu framträda de sju basunänglarne, och när de fyra första stöta i sina basuner, komma nya förskräckliga hemsökelse omedelbart från Gud och sprida sig över *jorden* genom *havet* och uppe i solen, månen och stjärnorna. När 5:te och 6:te änglarne stöta i sina basuner, drabba fasansfulla hemsökelse

de gudlösa människorna (kap. 9), men det oaktat sker ingen sinnesändring hos dem, som överleva krisen (se v. 20, 21). Tvärtom skola de, efter att hava fått ett litet andrum på cirka tre och ett halft år, vid vilddjurets (antikrists) framträdande vara färdiga att fylka sig under dess fana, oeh börja sitt uppror emot Gud och hans folk ännu en gång (se 11 : 3, 7, 9, 10).

Orden: »Ingen tid skall mer givas» i 10 : 6, äro riktigare översatta i provöversättningen, med orden: »Intet uppskov skall mer givas,» och visar att, när sjunde ängeln basunar, (11 : 15), är tiden inne för Gud att ingripa till sitt folks förlösning.

Vilka äro väl de två vittnena i 11 kap, som uppträda med sådan makt och myndighet under tre och ett halft år? Troligen Enok och Elias, för att de, efter att hava profeterat i ett tusen två hundra sextio dagar, skola såsom andra människor dö, eftersom de voro »av samma natur som vi» (Jak. 5 : 17). I v. 7 få vi veta, att det längre fram så mycket omtalade vilddjuret, skall stiga upp ur avgrunden; (se även 17 : 8) och som en första bragd av större betydelse, skall det övervinna och döda de två vittnena. Detta sker i Jerusalem, som andligen talat heter Sodom och Egypten, där också deras Herre blev korsfäst. Denna seger över de två vittnena, vilka genom sin makt över fienderna, (se v. 5, 6, 10) ha gjort sig förhatliga, kommer att väcka alla ogudaktigas beundran och förtroende. De se i vilddjuret (antikristen) sin befriare, och en länge efterlängtd ledare, och genast äro de färdiga att, som *en* man, samla sig omkring

den nye anföraren. Ett väsentligt avbrott i den nyvunna lyckan äger dock rum genom det, som sker efter tre och en halv dagar och ända fram till dess satan störtats och nedkastats till jorden (se 11 : 11—12 : 9).

I och med den 7:de basunängels framträdandet möta oss starka röster från himmelen: Glädjeröster! En regeringskris förestår. Fursten över luftens makt med hela hans anhang skall jagas ur himlarymden. Förstlingskärven inbärgas i ladan. Hela världen, som hitintills varit i den ondes våld, har känning av tilldragelserna, och häftiga brytningar märkas överallt. Efter en kort men avgörande drabbning äro himlarna befriade från den gamle inkräntaren, som numera är begränsad med sin verksamhet till jorden. Han hade planlagt ett mord, (12 : 4), men gossebarnet kom genom Guds ingripande undan, och den gamle ormen, som kallas djävulen och satan, utom sig av vrede och hämdlystnad, sätter i gång en förföljelse emot Guds folk som aldrig tillförene (12 : 13, 13 : 17),

»Kvinnan,» som Johannes såg, är den bekännande kristenheten, som i och med satans uppträdande som all-härskare, nödgas draga sig undan, och till en tid ($3\frac{1}{2}$ år, 12 : 6, 14), liksom försvinner i folkvärlden, som här kallas en öken (12 : 6, 17 : 3). »De övriga av kvinnans säd» äro de kvarvarande, sanna kristna, systrar och bröder till gossebarnet, (förstlingssskaran) som »hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.» 12 : 17. Dessa leva kvar på jorden och genomgå den svåra förföljelsen, som nämnes i 13 : 7, 17, men

få göra sin himmelfärd, när människosonen skördar säden på jorden (alla övriga, som höra Jesus till vid hans tillkommelse, se 1 Kor. 15 : 23, 1 Tes. 4 : 15—17) och bärgar in den i ladan (se 14 : 14—16, Mt. 3 : 12). Både förstlingskärven och den stora skörden inbärgas i samband med den sista (sjunde) basunens ljudande (se även 1 Kor. 15 : 51, 52). Med *desa* firar Lammet sitt bröllop. Bruden är naturligtvis självskriften, och de övriga äro bjudna såsom gäster. Först efter Hans tillkommelses »uppenbarelse» med sina heliga, och omedelbart före det tusenåriga rikets början sker den sista akten av den »första uppståndelsen» (20 : 4—6). (Denna uppståndelse kallas ock »*livets* uppståndelse,» »*de rättfärdigas* uppståndelse,» »*den bättre* uppståndelsen» och »uppståndelsen från de döda»).

Vi återgå till kap. 13 och finna »åklagaren» framkalla tvenne djävulsbarn under benämningen vilddjur. Det första säges stiga upp ur havet (folkhavet se 17 : 15), men i kap. 11 : 7, »ur avgrunden,» och är utan tvivel samma personlighet som Paulus i 2 Tes. 2 : 3 kallar »Laglöshetens människa, fördärvets man» (Up. 17 : 8) och Johannes kallar honom »Lögnaren» och »Antikrist» (1 Joh. 2 : 22). Han är en djävulens son, såsom Kristus är Guds son. Såsom Jesus var bättre än alla andra människor (en guda-människa), så är antikristen värre än alla andra människor, (en djävulsmänniska) ock kallas med all rätt »vilddjuret.» Detta oaktat, är världen så ond, så genomsyrad av djävulskap, att massorna, »*hela jorden*» ser med

förändran efter vilddjuret, och skänker både draken och vilddjuret sin hyllning och tillbedjan. Obeskrivligt hemskt! Det andra vilddjuret, (den tredje personen i den sataniska treenigheten) framträder, och såsom Den Helige Ande gör allt för att upphöja Kristus och draga människor till honom, så gör denna personlighet allt för att upphöja Antikrist, och draga jordens inbyggare till honom. Såsom Guds tjänare tecknades med insegel på sina pannor, så förmår detta vilddjur alla, både små och stora, rika och fattiga, fria och trälar, att märka sig på högra handen eller på pannan. Då nu all missionsverksamhet genom människor omöjliggjorts, låter Herren Gud en ängel i stället förkunna ett evigt evangelium för dem, som bo på jorden, och samtidigt varnar han dem för den Guds dom, vilken nu liksom hänger över hela mänskligheten (14: 6, 7). För att alla skola vara utan ursäkt, alla som skänka vilddjuret sin hyllning, låter Gud en annan ängel med hög röst betyga för dem, som bo på jorden, vad följden blir för var och en som låter sig förvillas (vs. 9, 10, 11). Kap. 14: 8, är ett förspel till kap. 18.

Sedan säden på jorden (v. 16) inbärgats, kommer turen till vinträdet på jorden, och dess frukt (samlas ej i ladån, utan) kastas i Guds vredes stora vinpräss. Vem som trampar vinprässen se vi i kap. 19: 15 (Jes. 63: 1—6). Denna straffdom torde äga rum i Josafats dal, enl. Joel 3: 9—14 och stå i samband med den Israels förlossning, som nämnes i vs. 16—21, av samma kap. I alla händelser är det icke samma

slutuppställning före tusenårsriket, som nämnes i Upp. 19: 19—21, ty den hålles i Harmageddon (se kap. 16: 12—14, 16). Men båda tilldragelserna äro lika däri, att de värsta och sämsta elementen, ledarne, agitatorerna, upprorsmakarne, folkuppviglarne hemsökas och bringas ur världen; dessa som bära skulden till andras fall, och följaktligen äro »mogna» för straffet.

När denna »Guds dom» (kap. 14: 18—20) är över, följa andra domar tätt efter, (se kap. 16) vilka ock bliva de sista plågorna, som drabba människorna, i stort sedt, här på jorden. 15: 1.

Vad siaren ser och hör i kap. 15, är såsom en behaglig stilltje med solsken mellan stormar och stört-skurar. Men ovädret bryter snart löst, och den ena hemsökelsen aflöser den andra, och det antikristiska världsväldet skakas på sina grundvalar. De stackars människorna bita sönder sina tungor i sin vanda 16: 10. Men tror någon att de ändra sinne för det? Nej, de bara häda himmelens Gud. Den sjunde ängeln utgjuter sin skål i luften, och därpå följer den våldsammaste jordbävning, som förekommit alltsedan människor blevo till på jorden. Städer störta samman, öar fly, och berg fara sin kos; och *höjden* uppnås, då skurar av centnertunga hagel störta ner från himmelen på människorna. Denna sista vredesvåg tyckes huvudsakligen drabba »Babylon» (v. 19), modern till skökorna och styggelserna på jorden (17: 5). Det påvliga Rom, den katolska kyrkan, som så väl motsvarar beskrivningen i 17: 4—6, 18: 3, 24, går

sin undergång till mötes, jämte alla hennes döttrar, till sannskyldig och evig glädje för både himlar och jord (se 17 : 16, 18 : 20). Hennes historia kommer *aldrig* att upprepa sig själv. Halleluja!

Vi ha redan sett, vem »skökan,» som tronar vid stora vatten, är. Vilddjuret i 17 kap., som hyllas av *alla* med undantag av dem, vilkas namn från världens begynnelse äro skrivna i livets bok, det slaktade Lammets bok (13 : 8, 17 : 8), är detsamma, som beskrives i kap. 13. De tio konungarne (de 10 hornen), som få makt samtidigt med vilddjuret (antikristen) skola, med vilddjuret i spetsen, sammandraga sina härar till ännu en strid med Lammet, åtföljt av de kallade, utvalda och trogna (17 : 12—14). Vid sammandrabbningen kommer hela fiendehären att tillintetgöras, utom de två vilddjuren (det andra vilddjuret kallas här den falske profeten 19 : 20), och dessa kastas då levande i eldsjön (helvetet), som brinner med svavel (19 : 19—21). De överlämnas alltså åt den »andra döden,» där ock djävulen själv hamnar, efter tusenårsriket (20 : 10), och där skola dessa tre plågas dag och natt i evigheternas evigheter.

Innan denna avgörande strid kommer till stånd, skall antikristen, biträdd av de 10 världsmonarkerna känna sig stark nog att låta sig utropas till *Gud* — *allena* (2 Tes. 2 : 3, 4). Alla, som stå hindrande, måste utrotas (17 . 16). Bålet reses, och hon, som berusat sig med de heligas blod och profeters blod och alla Jesu vittnens blod (17 : 6, 18 : 24), föres fram, under (låt oss säga) högtidliga, kungliga demonstrationer;

och då bålet antändes, uppstiger röken från henne i evigheternas evigheter 19:3. Från himmelen höras starka röster av en stor skara, vilka, med en sång, som både börjar och slutar med ett himmelskt »halleluja,» giva luft åt sin glädje, Herren Gud till evig ära (19:1—3). Medan himmelen gläder sig över domen gent emot sköken, jämra sig jordens småkonungar, köpmän, skeppare, kustfarare och sjömän av förfäran över hennes pina. Naturligtvis har vinningslystnaden, penningebegäret, fått ett väldigt dråpslag; och girigheten, som är en rot till allt ont. Stackars människor, de ha ingen aning om, huru nära för dörren deras egen undergång är.

Vi lyfta våra ögon uppåt, och genom rymden tränger sig till våra öron tonerna från den allra härligaste sång och musik! Vad står på? Jo, hör, himmelen genljuder av frälsta skarors jubelrop. Vad! Det är Lammets bröllop! Vem kan beskriva fästglädjen? Outsägligt härligt! Ej underligt. Det är Fader *vår*, Gud allsväldig, som »gör bröllop åt sin son.» Hjärtat brinner av längtan, och anden i mitt bröst sjuder av hänförelse vid tanken på att få vara med! Av Guds nåd, ja, av *bara* nåd. Kosta vad det kosta vill, jag *måste* vara med: Om ej såsom barn, dock såsom gäst, bröllopsgäst! 19:9. Broder! Syster! Har du olja i lampan? Är du beredd? Kan du förlika dig med tanken att *möjligen* bli utanför? Stå upp, giv dig ingen ro, förrän du *vet*, att du är en av dem.

Bröllopet, det välsignade bröllopet, väl över, signalen till uppbrott höres, skaran reser sig, och him-

melen öppnas. En man, som heter »trofast och sannfärdig,» med ögon såsom eldslågor, krönt med många kronor, klädd i en mantel doppad i blod, och med ett andra namn »Guds ord,» spränger fram på sin vita häst, åtföljd av de himmelska härskarorna, (19 : 11—15) »de kallade och utvalda och trogna,» även dessa på vita hästar. Ståtliga följe! I strålände bokstäver skimrar äretiteln på härförarens mantel: Konungarnes konung och herrarnes herre. Detta är *uppenbarelsen* av hans tillkommelse. Därnere på jorden har mobiliserats under tiden. På Jisreels slätt, Harmageddon, står en annan härförare med jordens konungar och tallösa härskaror samlade för att utkämpa sin strid mot honom, som sitter på hästen och mot hans härskara. Striden blir kort och segern fullständig (Se 19 : 20—21). Men ännu är »han som förvillar hela världen» draken, den gamle ormen, djävulen och satan på fri fot. Var är han? Vad tänker han? Tyst! Se! En officer, en ängel från himmelen nalkas med vindens hastighet. Han bär en nyckel och en stor kedja i sin hand. Hans uppdrag känna vi. Ärkefienden ser sig om. Möjligen är han betänkt på tappert motstånd, eller tänker han på flykt. Sak samma. Ett ögonblick bara och han ligger slagen i säkra bojor; avgrunden öppnas och lucifer är snart inom lås och bom. Domen har avkunnats — tusen-årig fångenskap. Nu — halleluja, inbryter den tid, som profeterna siat om, Jesus och apostlarne förut-sagt, alla heliga väntat på, drömt och sjungit om. Men varför står det så litet om denna välsignade

tusenåriga regering i Uppenbarelseboken? Ack min vän, den är så allsidigt och utförligt beskriven förut i »boken,» att något nytt tillägg vore överflödigt. Nästan *alla* profeterna ha siat om den. Se här några ex. ur *en* av dem. Jes. 2 : 2—4, 11 : 12 : 34 : 40 : 1—5, 44 : 1—6, 45 : 8, 17, 18, 52 : 7—12, 60 : 61 : 62 : 65 : 19—25, 66 : 18—23.

Lika säkert som det är, att jorden skall få sina tusen år av fred och sabbatsvila, lika säkert är det att Judarne (hela Israel) (Hes. 11 : 14—20, 34 : 12—17, 23—31, 36 : 6—38, 37 : 11—28) skola samlas, och med det återuppbyggda Jerusalem till huvudstad, taga ledningen över alla andra folk i världen om hand.

Och till apostlarne ger Jesus ett bestämt löfte att vid »världsförnyelsen» få sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar. Mt. 19 : 28, Up. 20 : 4. Denna överstyrelse skola de säkert utöva med det himmelska Jerusalem såsom utgångspunkt. I alla händelser skola de i likhet med alla övriga, som ha del i den första uppståndelsen, få regera *med* honom de tusen åren.

Men även denna långa saliga regeringstid tar slut. (20 ; 7, 1 Kor. 15 : 24—28). Satan får en kort frist, och han använder dem. Snabb som örnen på sina vingar överfar han ännu en gång hela jorden (Job. 1 : 7) och mönstrar en här, talrik såsom sanden i havet. Som fordom en Nebukadnesar, omringar han »den älskade staden,» men eld faller från himmelen och förtär hela hären, varenda man, och djävulen hamnar i samma sjö av eld och svavel, där vilddjuret och

den falske profeten redan tillbringat tusen år. Ondskans värde är krossat. Hallelujah! Lova Herren min själ. Den yttersta domen kommer. Havet, döden och dödsriket ger igen sina offer, och alla dömas efter sin gärningar enl. »böckerna.» Döden och dödsriket hänvisas till den brinnande sjön, så ock — o fasa! var och en, som icke finnes skriven livets bok. Det är gjort. »Sluthändelserna» av den nuvarande världsordningen ha gått till ända, och den härliga fulländningens tid av Guds verk i den nya skapelsen inbryter. (21 : 1—22 ; 5) Den oändliga, ljusa, härliga evigheten ligger framför. Nya himlar, ny jord, intet hav. Den allra högste har sagt och fullbordat sitt ord — »se Jag gör allting nytt», 22 : 5. Den heliga staden, det nya, himmelska Jerusalem, färdigsmockad såsom en brud, prydd för sin brudgum, tronar på den nya jorden, och utgör den nya skapelsens centrum. Gud har satt upp sitt tabernakel bland människorna och *allt* är väl. O, saliga Evighet! Mitt hjärta, hänfört av den obeskrivliga sällheten, som väntar alla frälsta, vill prisa och tillbedja Gud och Lammet evigheten lång.

Hör nu ett återljud från fadershjärtat; ett välsignat löftesord: Den som vinner seger, han skall få detta till arvedel, och jag skall vara hans Gud och han skall vara min son (21 : 7). Amen, halleluja!

Den gudomliga uppenbarelsen slutar med en detaljerad beskrivning av det nya Jerusalem (21 : 10—22 : 5 Kan du, min käre läsare, låta bli att av hela hjärtat längta efter hemortsrätt i den staden? eller hindra

en bön om Guds frälsning i Kristus Jesus gå över dina läppar?

Slutanmärkningarne (22 : 7—20) äro fulla av uppmuntran, undervisning och varning. Sist försäkrar det trogna och sannfärdiga vittnet, vår älskade frälsare: Ja, jag kommer snart; varpå vi ur djupet av våra hjärtan med Johannes ödmjukt vilja svara: Amen. Kom, Herre Jesus.

GÖTEBORG 1918.
WENNERHOLM & BÉWES TRYCKERI

www.books2ebooks.eu